

— Ти си най-умниятъ човѣкъ въ царството ми, и ще те направя прѣвъ болѣринъ, ако можешъ да изпълнишъ още една моя заповѣдь.

— Кажи, царю, — рекла овчарката.

Царьтъ казалъ:

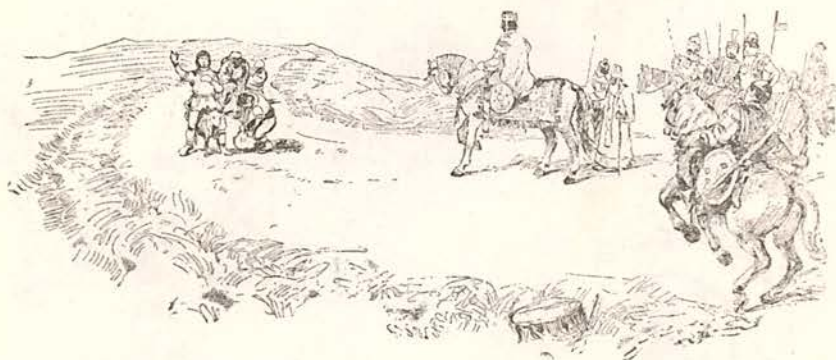
— Три дни слѣдъ като си отидешъ на село, да дойдешъ пакъ тука. Но, като дойдешъ, и да яздишъ, и пѣшъ да ходишъ; и да ми донесешъ подарѣкъ, и да не ми донесешъ. Ще излѣземъ всички да те посрѣцнемъ, и ти да направишъ тѣй, че хората и да те чакатъ, и да не те чакатъ.

Овчарката си отишла на село. Тя уловила три-четири живи зайци и два живи гълъба.

На третия день, когато тръгнала за при царя, овчарката турила зайцитѣ въ човали, дала ги на трима селяни да ги носятъ и имъ казала:

— Когато ви кажа да ги пуснете — пуснете ги.

Взела слѣдъ това двата гълъба, скрила ги въ пазвитѣ си, яхнала една коза и тръгнала. Изпратила по-напрѣдъ нѣколцина да съобщатъ на царя, че иде.

Царьтъ излѣзълъ вѣнъ отъ града да причаква, заедно съ всички болѣри, голѣмци и цѣлия градъ — мало и голѣмо.

Като наближила овчарката при царя и видѣла, че я причакватъ толкозъ много хора, казала на селянитѣ да пуснатъ зайцитѣ.

Хората, като видѣли зайцитѣ, спуснали се слѣдъ тѣхъ и забравили да причакватъ.